

de
Gouden
Kandelaar

HET GETUIGENIS VAN GOD

Deel 3 – Het getuigenis hersteld (slot)

Neil Silverberg

Aflevering 85

HET GETUIGENIS VAN GOD

Deel 3 – Het getuigenis hersteld (slot)

Neil Silverberg

Oorspronkelijke titel: “The Heritage of God’s Testimony”

DE DAG DER KLEINE DINGEN

Het eigenlijke begin van Davids koningschap voert terug naar de tijd waarin David voor Saul vluchtte. Niet iedereen in Israël was tevreden met de regering van Saul en dezen vestigden hun hoop op David. Terwijl David verbannen was van de tegenwoordigheid van Saul en zich verborgen hield in rotsen en spelonken, kwamen er bepaalde mannen bij hem die erkenden dat hij Gods ware koning was. Het zou nog wel vele jaren duren voordat David op de troon kwam, maar God bereidde die dag voor door aan een kleine groep mannen bekend te maken dat het Zijn bedoeling was David de troon van Israël te geven.

De spelonk van Adullam

De Schrift vermeldt de plaats waar voor het eerst zekere mannen dat systeem van Saul verlieten en met gevaar voor hun eigen leven zich bij David voegden om hem te dienen en de dag van zijn troonsbestijging af te wachten (1 Sam. 22:1,2). Het was de spelonk van Adullam, waar David zich verborg voor Sauls meedogenloze achtervolging. Wie waren deze mannen? “Ook voegde zich bij hem ieder die in moeilijkheden verkeerde, ieder die een schuldeiser had, ieder die verbitterd was, en hij werd hun aanvoerder” (1 Sam. 22:2). Dit was het begin van Davids koninkrijk, een groep uitschot die zich verzamelde om een banneling in een spelonk! Zij riskeerden hun leven door Davids kant te kiezen, want Saul had al verscheidene mensen gedood die hij ervan verdacht het met David te houden. Niettemin kwamen ze tot hem en werden die kring van vertrouwelingen, de machtige helden, die het eerste kabinet zouden vormen na zijn troonsbestijging.

Is het niet vreemd dat het koninkrijk van David op zo'n onbeduidende manier begonnen is? Toch is daar een goede reden voor. Het was een voorafschaduwing van het koninkrijk van de grote Davidszoon, de Here

Jezus Christus. Zelfs bij vluchtig doorlezen van de vier evangeliën blijkt al dat het koninkrijk van de Here Jezus Christus ook op deze “spelonk-van-Adullam-manier” begon. Een stelletje mislukkelingen begon zich te verzamelen om een verachte timmerman, die hun zieken genas en in hun noden voorzag. Dit leek geen erg indrukwekkend begin van het koninkrijk van de Messias en voldeed zeker niet aan de verwachtingen van de Joden uit die tijd. Maar toch, als ze aan hun eigen geschiedenis gedacht hadden, zouden ze geweten hebben dat Davids koninkrijk op dezelfde manier begonnen was. Hij werd niet van de ene op de andere dag koning, maar langzamerhand, bijna onmerkbaar, doordat zich mannen om hem heen verzamelden en hij hun aanvoerder werd. Op dezelfde wijze verkreeg Jezus van Nazareth Zijn koninkrijk op aarde. Hij trok mensen naar Zich toe, één voor één, omdat ze Zijn Persoon onderkenden en zich aan Zijn gezag onderwierpen.

Dit is een belangrijk punt, dat we niet uit het oog mogen verliezen. Deze mannen die zich bij David voegden in de spelonk van Adullam, waren mensen die overtuigd waren van Davids persoon. Ze waren bereid alles te riskeren en naar David toe te komen, omdat ze wisten dat hij Gods ware koning was en bestemd voor de troon. Anders zou het zelfmoord geweest zijn om Saul te verlaten en de kant te kiezen van een banneling die vogelvrij verklaard was. Ze hadden Saul niet verlaten omdat ze opstandig waren en een manier zochten om Sauls troon omver te werpen en hun eigen koninkrijk te stichten. Nee, zij kozen de zijde van David omdat ze wisten dat hij Gods ware gezalfde was. Het zou veel veiliger geweest zijn om bij Saul te blijven, maar als ze dat gedaan hadden, hadden ze moeten verloochenen waar ze innerlijk zeker van waren, namelijk dat David Gods ware koning was. Het was beter om in de spelonken in de woestijn te leven met hem die God gezalfd had, dan in het koninkrijk van Saul onder de bescherming van zijn leger.

Enkele van de meest geestelijke bewegingen in de kerkgeschiedenis zijn op dezelfde manier begonnen als het koninkrijk van David. Wanneer mensen genoeg hebben van een “Saul-religie” zijn ze altijd bereid zich los te maken van zijn gelederen, op zoek naar Gods ware koning en de zalving. Het interesseert hun niet dat ze de bescherming van menselijke religieuze systemen opgeven. Hun enige verlangen is daar te zijn waar Gods ware Herder is, om de rijkdom van de gemeenschap met Hem te genieten. Door de hele geschiedenis van de christelijke kerk heen zijn velen gedwongen de veiligheid van het christendom op te geven voor de primitieve omstandigheden van de “spelonk van Adullam”. Maar wat gaf dat zolang

Gods ware koning daar was? Die “Saul-systemen” reageerden vaak net zoals Saul reageerde op David en vervolgden hen tot de einden der aarde. Toch hield dit hen er niet van terug die systemen te verlaten en zich één te maken met Gods ware koning. Zolang godsdienst mensen in moeilijkheden doet verkeren, in de schuld en verbitterd (1 Sam. 22:2), zullen er altijd mensen zijn die zich bij David voegen, zelfs als dat betekent dat ze de veiligheid en het comfort dat de religie geeft, moeten verwisselen voor de harde omgeving van een spelonk.

Davids koninkrijk in Sion

Die jaren van lijden waren een voorbereiding voor Davids uiteindelijke rol als Israëls ware koning. De man naar Gods hart moest leren geduldig op God te wachten en Hem te vertrouwen dat Hij Zijn eigen voorname op Zijn tijd zou uitwerken. Dat betekende voor David jaren van volhardend lijden onder de hand van God, maar wanneer het voorbij was zou hij klaar zijn om rechtvaardig en in waarheid over de mensen te regeren. Eerst moet “het vuur van de smelter” zijn werk doen, zodat het goud tenslotte gelouterd is (Mal. 3:2).

Tijdens die jaren in de woestijn ontwikkelde David de gewoonte om zijn hart tot God te uiten in liederen die zijn gevoelens in verschillende situaties weergaven. Deze liederen, de psalmen, gunnen ons een blik in het hart van deze man, met name in die tijden dat hij zwaar moest lijden. De meeste bevatten zinnen over de ontdekking van zijn eigen persoonlijke zondigheid, gepaard met een toenemend persoonlijk vertrouwen in God als de enige die hem kon bevrijden. Deze beide innerlijke gemoedstoestanden vinden we altijd in de man naar Gods hart. Het kennen van je eigen zondigheid is de grootste aansporing om te vertrouwen op God, die alleen het menselijk hart kan veranderen. David ontdekte meer en meer dat “menselijke hulp ijdel is” wat betreft de toestand van zijn eigen hart en dat alleen God een oplossing heeft voor zo’n zondig schepsel als hij (Ps. 108:13). Zijn vertrouwen op de Here nam gestadig toe naarmate het vuur de droesem uitzuiverde, zodat het gelouterde goud overbleef tot lof en heerlijkheid en eer van God (1 Pet. 1:7).

Tenslotte voltrok zich het langverwachte oordeel over het huis van Saul en de verslagen lichamen van Saul en Jonathan lagen op het gebergte van Gilboa (1 Sam. 31:1-6). Wat jammer dat Jonathan, de man die een verbond met David had gesloten, nu samen met zijn vader omkwam en nooit de dag zou zien waarop zijn beste vriend de troon zou beërven. Had

hij geen gelegenheid gehad om zijn vader te verlaten en zich bij David te voegen? Zeker wel, maar uit loyaliteit met zijn vader bleef hij bij hem en kwam samen met hem om het leven. Zoek de Schriften maar na en u zult geen beter voorbeeld van loyaliteit aantreffen dan Jonathan. Maar hij was loyaal aan de verkeerde en wat was het gevolg? Hij kwam om met degene die tegen God was ingegaan, in plaats van te delen in de zegeningen van de regering van Gods ware koning. Het mag dan wel een voorbeeld van loyaliteit zijn, maar het was een verkeerde loyaliteit en die kostte hem alles. Loyaliteit is een edele eigenschap als die gericht is op het juiste doel of de juiste persoon, maar loyaal zijn met datgene wat God besloten heeft af te breken, betekent een gelijk aandeel in het onvermijdelijke oordeel erover. Hoeveel christenen zijn er niet geestelijk gestorven omdat ze loyaal bleven aan een mens of een systeem dat God allang had prijsgegeven? Ze minachten het valse systeem en zouden er graag uitstappen om zich bij de “zalving” te voegen, maar vanwege een betaalcheque of een andere reden blijven ze en zijn volkomen kapot als alles in elkaar stort. Het is veel beter eruit te gaan en dan de onvermijdelijke consequentie dat je gemeden wordt te accepteren, dan trouw te blijven aan iets wat God besloten heeft omver te werpen.

De dood van Saul en Jonathan betekende dat Gods ware koning nu de troon van Israël kon bestijgen. Het was zijn eigen stam Juda die het eerst David erkende en hem als koning kwam zalven in Hebron (2 Sam. 2:4). Het koninkrijk van Saul, in de persoon van zijn zoon Isboseth, bleef zich verzetten tegen de koning van Juda, maar na verloop van tijd erkenden alle stammen David als hun ware koning en zalfden hem over het erfdeel des Heren (2 Sam. 5:1-3). Eindelijk, na al die jaren van geduldig lijden, regeerde Gods uitverkoren werktuig over het volk van God in hun eigen land.

Het eerste punt op de agenda in het nieuwe koninkrijk was een plaats te vinden die als residentie kon dienen, van waaruit David alle belangen van het koninkrijk kon behartigen. Zonder aarzelen richtten David en zijn mannen hun aandacht op de stad die al eerder in de Schrift genoemd was als de plaats waarvan God beloofd had dat Hij daar “Zijn naam zou doen wonen” en waar Israël uiteindelijk al zijn offeranden zou brengen (2 Sam. 5:6; Deut. 16:6). Jeruzalem moest de plaats van Davids regering worden en in het bijzonder de Jebusitische burcht Sion, een Kanaänitische vesting die tot nu toe onneembaar was geweest. De Jebusieten waren er zo zeker van dat zelfs David niet in staat zou zijn hen te verdrijven, dat ze hem bespotten: “Gij komt hier niet binnen; blinden en lammen zullen u terug-

drijven!” (2 Sam. 5:6). Omdat tot dan toe niemand de burcht Sion had kunnen binnendringen, waren de Jebusieten er zich niet van bewust dat Gods ware koning nu gekomen was om de berg Sion te bezetten en het van een Jebusitische vesting te maken tot “Sion, Gods heilige berg” (Ps. 2:6). David kon het gemakkelijk aanvallen en verdreef de Jebusieten van hun plaats en noemde die “de stad Davids” (2 Sam. 5:7). Daar bouwde hij zijn eigen koninklijk paleis samen met zijn machtige helden, die met hem geweest waren vanaf de dagen van zijn ballingschap in de spelonk van Adullam.

Het gemak waarmee David de Jebusitische burcht Sion veroverd heeft, illustreert een bijbelse waarheid die niet ten volle geopenbaard zou worden voordat zijn grote Zoon zou verschijnen en Zijn troon zou bestijgen. Het is een type van de kroning van de Zoon van God als koning van het ware Sion Gods. Zoals David de burcht Sion veroverde en alle vijanden die het voordien in bezit hadden verdreef, zo heeft ook de Here Jezus Christus, door Zich op Zijn troon te zetten, alle machten die de mensheid gebonden hadden, verdreven. Zoals het Nieuwe Testament zegt: “Hij heeft de overheden en machten ontwapend en openlijk tentoongesteld en zo over hen gezegevierd” (Col. 2:15). Voor Zijn komst kon niemand ze overwinnen, maar zodra onze Here aan de rechterhand van God op Zijn troon gezeten was, waren die machten ontwapend en konden niet langer hun boze voornemen tegen de mensen uitwerken. De ware David regeert nu over het huis van God vanuit de heilige berg Sion, en dientengevolge wonen al haar burgers in vrede en veiligheid (Hebr. 12:22).

Vanuit Davids burcht in Sion begon hij systematisch het land van zijn vijanden te bevrijden. Nu de ware koning van Israël eenmaal regeerde, had Israël geen problemen meer om zich te ontdoen van die vijanden die hen vroeger verdrukt hadden. Zo is het ook met Gods volk. Als zij de opgevaren Heer vanuit de heilige berg Sion aanbidden, kunnen ze gemakkelijk al hun vijanden verslaan. Als de bijbel een beeld van de overwinnaars laat zien, zien we dan ook dat zij op de berg Sion staan, samen met het Lam, omdat ze de wereld, het vlees en de duivel overwonnen hebben (Op. 14:1-5).

DE ARK NAAR JERUZALEM

Nu zijn koningschap gevestigd was op de berg Sion en alle stammen van Israël hem als hun koning hadden erkend, richtte David zich op zijn grootste werk als Israëls koning. Tijdens de hele regering van Davids voorganger was de ark Gods in de plaats Kirjath-Jearim blijven staan (1 Sam. 7:2). Zoals David zelf later tegen het volk zou zeggen: “Wij hebben in de dagen van Saul ons om haar niet bekommerd” (1 Kron. 13:3). Wat een opmerking over de geestelijke toestand van Israëls eerste koning, dat hij in zijn hele regeringsperiode nooit één keer de tijd genomen had om Gods getuigenis te raadplegen. Hoewel Israël tijdens de regering van Saul naar de tabernakel in Silo bleef komen, bleef de ark van het getuigenis verborgen in het huis van Abinadab. Toch zou dat nu niet lang meer zo blijven. Nu Gods ware koning in Sion regeerde, kon het getuigenis onmogelijk nog langer verborgen blijven. Voor David, de man naar Gods hart, was het weggelegd om de ark uit de vergetelheid terug te halen en de prominente plaats in Israël te geven, die God bedoeld had. Het was voor David meer dan een kwestie van gemak; het was een goddelijke noodzaak als zijn koninkrijk succesvol wilde zijn.

Een psalm die tot de zogenaamde bedevaartsliederen behoort, bezingt de troonsbestijging van David en zijn verlangen om de ark naar Jeruzalem te brengen (Ps. 132:1-10). Deze psalm beschrijft het hartstochtelijk verlangen van deze man om “een plaats voor de Here te vinden, een woning voor de Machtige Jacobs” (vs. 5). “Een hartstochtelijk verlangen”, dat zijn de enige woorden die kunnen aangeven wat de koning van Israël motiveerde om de ark te vinden en die naar Jeruzalem te brengen. Maar ze moesten hem eerst vinden! Uit deze psalm blijkt dat ze vergeten waren waar hij zich bevond, omdat ze er zo lang niet naar omgekeken hadden. De zin “wij hebben van haar gehoord in Efratha, wij hebben haar gevonden in de velden van Jaär”, duidt waarschijnlijk op Davids mannen die heel Israël naspeurden om de ark te vinden (vs. 6). Efratha is de naam van

de stad Bethlehem en haar omgeving, de plaats waar David geboren was en zijn jeugd had doorgebracht. Misschien heeft David als jonge jongen, toen hij de oudere mannen over de ark hoorde spreken, het verlangen in zijn hart gekregen om de ark dichtbij zich te hebben. Dat er staat: “Wij hebben haar gevonden in de velden van Jaär” suggereert dat David aanvankelijk niet wist waar hij moest zoeken. Maar hij stuurde een groep verkenners op pad om hem te zoeken en zij kwamen terug met de boodschap: “Wij hebben haar gevonden in de velden van Jaär.” Jaär is Kirjath-Jearim. De ark was nog steeds in het huis van Abinadab, wiens zonen nu de beheerders waren, toen Davids mannen hem vonden. Ze stuurden David bericht, die prompt voorbereidingen trof om de ark daarvandaan naar zijn nieuwe verblijfplaats te brengen. Zo’n belangrijke taak kon hij niet aan iemand anders overlaten. David regelde zelf het transport van de ark van het huis in Kirjath-Jearim naar zijn nieuwe standplaats.

Dit was de eerste stap op weg naar herstel van het getuigenis in Israël. Het begon met dat hartstochtelijk verlangen van deze man naar Gods hart om de ark uit de vergetelheid te halen en hem de plaats te geven die hem toekwam. Dit is altijd het wezen van herstel. Herstel is niet zozeer een terugkeer naar verschillende bijbelse waarheden zoals goed leiderschap, gezag en dergelijke. Hoewel het juist is dat bijbelse waarheden opnieuw in het juiste licht gezien worden wanneer er herstel komt, is dat toch niet de kern van echt herstel. Het is de terugkeer van het getuigenis van God in volheid. Waarachtig herstel kan alleen plaatsvinden als er mannen en vrouwen zijn met dezelfde hartstocht als David om een “plaats voor de Here” te vinden. Daarom zijn de volgende gebeurtenissen in Davids leven leerzaam, omdat ze bepaalde stappen laten zien, die gezet moeten worden wil er herstel van Gods getuigenis zijn.

David ontdekt het goddelijk patroon

David riep alle leiders van Israël bijeen en raadpleegde hen hoe hij de ark van God het best van Kirjath-Jearim naar Jeruzalem kon laten brengen (1 Kron. 13:1). Het hele volk moest betrokken worden bij deze gebeurtenis, aangezien ze zo lang van de ark verstoken waren geweest. David koos dertigduizend mannen uit alle stammen van Israël en ging naar het huis van Abinadab om de ark te halen. De ark werd op een nieuwe wagen geplaatst, die speciaal voor die gelegenheid gemaakt was en de twee zonen van Abinadab leidden de wagen met de ark (2 Sam. 6:3). Terwijl de ark langzaam de weg afreed, vierden David en geheel Israël feest; ze “dansten

uit alle macht voor Gods aangezicht, begeleid door zang en door muziek van citers, harpen, tamboerijnen, cimbalen en trompetten”, die David voor deze gelegenheid had laten maken (1 Kron. 13:8). Dit was een passende viering voor zo’n gelegenheid, vooral omdat het volk van God zoveel jaren van het getuigenis verstoken was geweest. Als Gods volk een tijd zonder Zijn getuigenis geweest is en het wordt dan plotseling hersteld, dan is er overvloedig reden om vreugde te bedrijven.

Dit grote gezelschap trok al dansend langzaam verder totdat ze bij de dorsvloer van Nachon kwamen (2 Sam. 6:6). Plotseling struikelden de ossen bij een bocht in de weg en Uzza, de zoon van Abinadab, stak zijn hand uit om de ark vast te houden, zodat die niet van de wagen af zou glijden. Zodra zijn hand de ark aanraakte, ontbrandde de toorn des Heren tegen hem en hij viel dood neer. David was diep getroffen en hij en allen die met hem waren, stopten om de dood van Uzza te bewenen. David zelf ervoer tweërlei emotie: boosheid dat God Uzza sloeg op de dag van de feestelijke terugkeer van de ark, gevolgd door de vrees dat als hij nu de ark naar Jeruzalem zou brengen, er misschien nog meer onheil zou volgen. In plaats daarvan werd de ark ondergebracht in het huis van de Gattiet Obed-Edom, waar hij drie maanden zou blijven. Hoewel dat verder uitstel van het herstel van het getuigenis betekende, was die tijd nodig om de man naar Gods hart meer lessen aangaande Gods wegen te leren. David moest eerst ontdekken wat Mozes vele jaren daarvoor geleerd had, namelijk dat alles in Gods huis gedaan moest worden op Zijn eigen manier en op de voorgeschreven wijze, die door Hem bepaald was.

In die maanden dat de ark in het huis van Obed-Edom verbleef, wendde David zich tot de enige plaats waar hij er inzicht in kon krijgen waarom de Heer Uzza geslagen had op de dorsvloer van Nachon. Het zou gemakkelijk voor hem geweest zijn te concluderen dat het aanraken van de ark door Uzza, wat ten strengste verboden was, de reden voor Gods ingrijpen was. Maar David zocht naar een dieperliggende reden voor Gods oordeel. God beloont zo’n zoekend hart en David ontdekte al spoedig in de Heilige Schrift welke instructies de Here aan Mozes gegeven had met betrekking tot het vervoeren van de ark. Hij moest niet op een nieuwe wagen gezet worden, maar aan de draagbomen op de schouders van de Levieten gedragen worden (1 Kron. 15:15). Zoals eerder gezegd is, was deze verordening, net als alle andere in het Oude Testament, een voorafschaduwing van een gezamenlijk priesterschap dat het goddelijk getuigenis draagt. Als we dat zien, is het niet moeilijk te begrijpen waarom God Davids overtreden in deze zaak niet door de vingers gezien had. Als de ark zijn plaats

weer terug zou krijgen, moest dat op Gods manier gebeuren en naar Zijn voorschriften. Niets kon aan menselijke vindingrijkheid worden overgelaten. Die drie maanden gaven David de nodige tijd om te ontdekken dat God niet alleen een hersteld getuigenis verlangde, maar ook de weg daar toe exact bepaald had.

In dit verband is het leerzaam op te merken dat de naam Uzza “sterkte” betekent in het Hebreeuws. David moest leren dat menselijke sterkte nutteloos was bij het herstel van Gods getuigenis. God had Zelf de wagen laten kantelen, omdat de hele onderneming uitgevoerd werd in de kracht van de mens. Alle pogingen om Gods werk te doen zoals het ons uitkomt of met menselijke middelen betekenen dat het in menselijke kracht wordt uitgevoerd en onvermijdelijk dezelfde goddelijke reactie zal uitlokken. Davids hart was zuiver in de zaak van de ark die naar Jeruzalem werd gebracht, maar hij had het niet volgens de goddelijke aanwijzingen gedaan. Het was gedaan met de gedachte dat het doel de middelen heiligt, en zolang de ark maar naar Jeruzalem gebracht werd, deed het er niet toe hoe dat gedaan werd. Hij moest leren dat het in het werk van God niet alleen wezenlijk is dat mensen Zijn wil doen, maar ook dat ze die doen door de kracht die God alleen geeft.

We kunnen tegenwoordig veel nieuwe wagens zien kantelen. Onder het motto van zogenaamd herstel hebben velen verscheidene manieren bedacht om Gods heerlijkheid in de gemeente terug te krijgen. Maar een nauwkeurige analyse toont aan dat de meeste niets anders zijn dan het maken van nieuwe wagens. Waarschijnlijk wordt zo'n poging geleid door de een of andere “Uzza”, die aangesteld is om de hele onderneming te redden, voor het geval die gaat wankelen. En wankelen zal het zeker, want God heeft in dit uur besloten dat alles wat uit menselijke kracht gedaan wordt, in elkaar zal storten! Gods ware dienaren leren dat Zijn getuigenis alleen gevestigd wordt als Zijn wil gedaan wordt in de kracht die Hij alleen kan geven. Om deze reden zien we in deze tijd ontzaglijk veel instorten wat ogenschijnlijk voor God gebouwd was. God herstelt Zijn getuigenis in de gemeente, maar Hij zal nooit toestaan dat het “vervoerd” wordt via de talloze slimmigheden die vandaag de dag zo vaak gehanteerd worden in het christelijk werk. In de tijd die voor ons ligt, zal nog menig christelijk werk instorten en alleen wat gedaan wordt in volkomen overeenstemming met het goddelijk voornemen en nauwgezet overeenkomstig de goddelijke methode zal overeind blijven staan.

Er is slechts één oplossing voor hen van wie de wagens door de Heer aan het wankelen gebracht zijn. Dat is dat ze hetzelfde doen als David;

Hem raadplegen “zoals het behoorde” (1 Kron. 15:13). Er moet niet alleen een terugkeer zijn naar bijbelse principes, maar ook naar bijbelse praktijken. Er zijn er zoveel die weliswaar in hun belijdenis een gezonde bijbelse theologie aanhangen, maar zich weinig gelegen laten liggen aan de goddelijke orde der dingen. Er is hun nooit geleerd dat God zowel *wat* er gedaan moet worden bepaald heeft, als *hoe* het gedaan moet worden. In hun ijver en verlangen om Gods wil te doen, hebben ze nooit de tijd genomen om Gods wegen te leren kennen en daarom proberen ze Gods werk te doen op hun eigen manier. Maar waarachtig herstel vereist onvermijdelijk een terugkeer naar Gods eigen manier om Zijn doel te bereiken. Degenen van wie de wagens wankelen in dit uur, moeten God danken dat Hij hen in Zijn barmhartigheid Zijn weg heeft laten ontdekken.

David brengt de ark naar Jeruzalem

In de drie maanden dat de ark in het huis van Obed-Edom verbleef, zegende de Here zijn huis rijkelijk (2 Sam. 6:11). Als je naar de tabernakel in Silo ging, kon je de ark daar niet aantreffen, omdat die nu in het huis van deze heiden was. Er werd nog steeds een prachtige eredienst in Silo gehouden door de Levitische priesters, die de offeranden op het brandofferaltair in de voorhof offerden. Toch was het getuigenis van God daar niet meer! Dus als je hart uitging naar een grootse, indrukwekkende dienst, kon je die nog steeds in Silo vinden, maar als je op zoek was naar Gods eigen getuigenis, dan moest je naar het huis van deze heiden gaan.

Toen David hoorde dat God het huis van Obed-Edom gezegend had vanwege de ark, maakte hij voor de tweede keer plannen om hem terug te brengen. Hij riep opnieuw al die mensen bij elkaar die hem bij die eerste poging vergezeld hadden en zo kwamen ze bij het huis van Obed-Edom. Deze keer regelde hij het vervoer precies volgens de goddelijke inzetting die hij de vorige keer over het hoofd gezien had. David had zijn les geleerd dat God Zijn werk nauwgezet overeenkomstig de goddelijke aanwijzingen gedaan wil hebben. Hij herinnerde de Levieten er aan dat God alleen hen had aangewezen om de ark te dragen en omdat ze daar de vorige keer geen acht op gegeven hadden, had God hen een zware slag toegebracht (1 Kron. 15:11-13).

De Schrift vertelt hoe David voor de ark uit huppelde en danste (2 Sam. 6:14,15; 1 Kron. 15:25-29). Sedert Mirjam en de dochters van Sion bij de Rode Zee de overwinning van de Here op de Egyptenaren bezongen hadden, was er nooit weer zo'n gelegenheid tot grote vreugde

geweest. Omdat David de grote betekenis ervan begreep, was hij niet bang zijn emoties te tonen in aanbidding voor God, die hem het herstel van het getuigenis had toevertrouwd. Hij deed het niet om indruk te maken of om anderen een les te leren, maar eenvoudig om feest te vieren voor God, die nu Zijn heerlijkheid terugbracht in Israël. Zo'n betoon was kennelijk gênant voor degenen die de betekenis van de terugkeer van de ark niet begrepen, maar voor David was het een gelegenheid die gevierd moest worden met alle kracht die hij kon opbrengen (2 Sam. 6:16).

Vele generaties christenen hebben in Davids unieke vreugdebetoon voor de ark een goddelijk patroon voor aanbidding in de gemeente proberen te vinden. Anderen hebben deze extatische aanbidding totaal genegeerd en het toegeschreven aan de wilde en uitgelaten natuur van de oosterling. Hoewel we zeker kunnen instemmen met hen die in David een rechtvaardiging voor levendiger vormen van aanbidding vinden, moeten we niet vergeten dat David niet probeerde een nieuwe liturgische vorm in te stellen, maar hij vierde eenvoudig het herstel van Gods getuigenis. Als we dit bijbelgedeelte alleen gebruiken om een nieuwe vorm van aanbidding in te voeren, missen we de betekenis ervan volkomen. Het was de terugkeer van het getuigenis die Davids hart verheugde en hem zo deed reageren. Alleen als het goddelijk getuigenis in Christus in de gemeente hersteld wordt, zullen we opnieuw echt vreugdebetoon horen.

DAVIDS TENT

De grote optocht trok met de ark van het huis van Obed-Edom naar de stad Jeruzalem, aangevoerd door Israëls ware koning, die er een plaats voor had bereid. Het was zo'n belangrijke gebeurtenis dat David bepaalde liederen componeerde om de aankomst van de ark in de stad te vieren. Veel van die liederen vinden we terug in de Psalmen, hoewel weinig mensen beseffen dat ze geschreven waren om die gebeurtenis te gedenken. Een van deze psalmen was Psalm 24. Daarin wordt de reactie van de wachter op de muren van Jeruzalem vermeld, toen Davids optocht de stad naderde. De zin: "Heft, poorten, uw hoofden omhoog, en verheft u, gij aloude ingangen, opdat de Koning der ere inga", verwijst misschien naar het moment waarop degenen die bij de stadspoorten stonden daadwerkelijk gevraagd werd die poorten voor Davids grote optocht te openen. Toen de poortwachters reageerden met de vraag: "Wie is toch de Koning der ere?", antwoordde David met grote stelligheid dat het de Here was, "sterk en geweldig in de strijd", die de stad Gods binnenkwam om de plaats in te nemen die Hem toekwam, temidden van Zijn volk (Ps. 24:8).

Een plaats voor de Here

We moeten nu de vraag stellen waar David de ark eigenlijk naartoe bracht. Hoewel de ark in de tabernakel van Mozes in Silo thuishoorde, bracht David hem naar een totaal nieuwe plaats. Hoewel David zeker met de wet vertrouwd was en wist dat de ark, volgens de wet, achter het voorhangsel in het heilige der heiligen thuishoorde, ging hij hier kennelijk aan voorbij en deed iets waarvoor hij ogenschijnlijk geen bijbels precedent had. Hij bracht de ark in Jeruzalem en plaatste hem op de berg Sion in een tent die hij speciaal daarvoor had opgeslagen in zijn eigen achtertuin! Er worden ons geen bijzonderheden van deze tent gegeven, maar het valt te betwijfelen of het zoiets was als de tabernakel met zijn drie fasen van

aanbidding. Het is waarschijnlijker dat het meer leek op het heilige der heiligen, dat de eigenlijke plaats van Gods tegenwoordigheid was. Er waren geen voorhangsels of stadia van aanbidding; alleen maar een tent waar de ark der heerlijkheid rustte en waar David mocht binnengaan om in de onmiddellijke tegenwoordigheid van God te zijn.

En dat is precies wat David regelmatig gedaan schijnt te hebben. Toen de ark eenmaal in zijn tent op de berg Sion geplaatst was, ging David daar voortdurend naar binnen en zette zich daar voor het aangezicht van de Here neer om te aanbidden (2 Sam. 7:18). We moeten niet vergeten dat deze man niet de hogepriester was, zelfs geen lid van de priesterstam, die alleen de heilige dingen mocht naderen. Hij was van Juda's stam en over die stam had God niets gezegd omtrent een dienst in de tabernakel, laat staan over het naderen tot de ark (Hebr. 7:14). Waarom mocht David de ark dan in zijn eigen tent in Sion brengen, waarmee hij de goddelijke ordening geweld aandeed? Was dit niet een veel ernstiger inbreuk op Gods inzetting dan zijn eerdere fout met het vervoer van de ark op een nieuwe wagen? En hoe kon God een schijnbaar kleine overtreding zo ernstig straffen en wat een veel ernstiger overtreding lijkt door de vingers zien? Zelfs de hogepriester in Israël had zo'n voorrecht niet, laat staan iemand die niet eens van priesterlijke afkomst was, maar van de stam Juda.

Het antwoord op deze vragen kunnen we alleen begrijpen in het licht van de veronachtzaming van het getuigenis in de tijd daarvoor, tijdens de regering van koning Saul. Het zou niet lang duren of de ark zou weer uit Davids tent weggehaald worden en opnieuw verborgen achter het voorhangsel in Salomo's tempel (1 Kon.8:1-3). Maar voor het zover was stond God toe dat hij in Davids tent op de berg Sion geplaatst werd, zodat de ark een poosje de hoogste plaats in Israël zou innemen. David begreep vast en zeker wel dat de ark in de tabernakel thuishoorde, maar schijnt zich generaliseerd te hebben dat hij, voordat hij daar terug kon keren, deze opvallende plaats moest krijgen in de tent op de berg Sion.

Dit is altijd de kern van waarachtig herstel. God zoekt vandaag de dag mannen als David, die een plaats voor de Here willen zoeken door Zijn getuigenis de allerhoogste plaats in hun midden te geven. David ontdekte het getuigenis nadat het vele jaren door de kinderen Israëls genegeerd was. Zo verlangt God ook nu, na zoveel jaren waarin de gemeente het getuigenis verwaarloosd heeft, dat er mensen zullen zijn die het getuigenis willen zoeken. Waarachtig herstel is in wezen dit, dat Gods getuigenis teruggevonden wordt en de plaats krijgt die het toekomst, zodat alle dingen opnieuw in de rechte verhouding met hun goddelijk middelpunt komen.

Dit is een belangrijk punt. Je hoeft alleen maar te kijken naar de wijze waarop de gemeente met goddelijke waarheden omgaat om te weten dat de dingen niet in de juiste verhouding tot hun middelpunt staan. In de verkondiging van het evangelie aan zondaren vraagt de gemeente hun dikwijls om allerlei waarheden over Jezus te geloven, maar er wordt zelden aan de zondaren gevraagd in Jezus Christus zelf te geloven. Maar ware behoudenis ontvang je niet door bepaalde waarheden over Hem te geloven, maar alleen door *in* Hem te geloven die gestorven en opgestaan is. Het evangelie wil altijd mensen in Gods Zoon doen geloven en niet alleen in wat Hij voor hun gedaan heeft (Rom. 1:3). Alleen als mensen in Hem geloven kan dat wat Hij voor hun gedaan heeft toegeëigend worden en werkelijkheid worden in hun ervaring. Zelfs heiligmaking, het resultaat van goddelijke behoudenis, is een afzonderlijk punt geworden en los van Christus komen te staan. De meesten geloven dat heiligmaking bestaat uit het doen van bepaalde dingen en het nalaten van andere, in plaats van het te zien als het werk van de heiligmakende Geest, die bezit neemt van het menselijk hart. Vandaar dat christenen erover blijven discussiëren wie er geheiligd is en wat voor gedrag zo iemand moet vertonen. Los van Christus wordt heiligmaking niet veel meer dan de versiering van bepaalde uiterlijke gedragingen, die meestal weinig te maken hebben met de heiligende aanwezigheid van Christus in het menselijk hart.

Op vele andere wijzen is het christelijk geloof losgemaakt van de persoon van Jezus Christus. Als het getuigenis verdwenen is, worden de dingen van Gods huis losgekoppeld van een Persoon en in toenemende mate behandeld als opzichzelfstaande onderwerpen, zoals in een bijbelschoolleerplan het geval is. Dit is typerend voor het denken van de meeste christenen over het geloof. Ze hebben miljoenen kleine systeemkaartjes in hun hersens en op elk daarvan staat een of ander aspect van de christelijke waarheid, dat ze van een preek, een boek of een cassette geleerd hebben. Op elk willekeurig moment kunnen ze zo'n kaartje tevoorschijn halen en je vertellen wat ze geloven over een bepaald onderwerp. Maar als je over Christus alleen met hen spreekt, begrijpen ze niet waar je het over hebt. Ze lijken veel op de Farizeeën, die voortdurend de Schriften naplozen om de waarheid te vinden, maar weigerden om tot de Christus te komen naar wie die Schriften verwezen (Joh. 5:39). Zonder voortdurende openbaring van Hem komen we onvermijdelijk op een zijspoor terecht en houden ons bezig met de technische details van de waarheid, terwijl we het hart van de waarheid, Christus zelf, missen.

Waarachtig herstel plaatst Christus in het middelpunt, zodat alles wat

met het christelijk geloof te maken heeft alleen verklaard wordt met betrekking tot Hem. Praktisch gesproken betekent het dat niets anders de eerste plaats in ons hart mag hebben dan de Here Jezus Christus. Wat geven wij de eerste plaats in ons hart? Zijn we geboeid door een of ander aspect van Gods werk of door iets wat Hij voor ons gedaan heeft, of zijn we geboeid door Gods Zoon? Davids tent spreekt van het brengen van Gods getuigenis op de allereerste plaats. Hoewel grote menigten in deze tijd naar de tabernakel in Silo, de gemeente, blijven komen, kunnen we ons afvragen hoever hen zich ervan bewust zijn dat het getuigenis er niet meer is. De meesten zien het geloof alleen maar als een middel waardoor in hun eigen noden voorzien wordt, niets meer. Toch zoekt God ook vandaag nog mensen die boven alles Zijn getuigenis zoeken, die niet gelukkig zijn met Silo, omdat ze weten dat het getuigenis daar niet is. Net als David gaan ze op zoek naar “de ark”, zodat die de allergrootste plaats in hun hart kan innemen.

De brieven van het Nieuwe Testament, met name die welke door Paulus geschreven zijn, tonen aan hoe noodzakelijk het is dat alle geloofsonderwerpen in de juiste verhouding tot Jezus Christus staan. Paulus had het evangelie verkondigd door het hele Romeinse rijk en vele gemeenten gesticht. In elk van die gemeenten bouwde hij met grote zorg de gelovigen op dat ene fundament (2 Cor. 3:10). Maar zelfs al waren ze hecht in Christus gegrondvest, toch waren er vele krachten aan het werk die hen van de eenvoudige, loutere toewijding aan Christus probeerden af te brengen (2 Cor. 11:3). Toen die gemeenten van Christus afweken, schreef Paulus die brieven om hen aan te sporen terug te keren naar een loutere toewijding aan Christus. Hoe deed hij dat? Door de persoon van de Here Jezus zodanig te verkondigen dat de mensen zouden inzien dat ze alles hebben in Hem. Er is slechts één geneesmiddel voor hun toestand: een nieuwe gegrepenheid van Christus en van hun positie in Hem. Ze waren afgetrokken van de eenvoudigheid in Christus en de apostel moest hun dwaling aan het licht brengen door hun de heerlijkheid van Hem in wie ze geloofd hadden voor ogen te stellen (Col. 2:8-10). Dit is Paulus' benadering in de meeste brieven. We zouden zelfs kunnen zeggen dat we veel van die brieven niet zouden hebben als die gemeenten niet van Christus waren afgedwaald. Daarom zijn deze brieven zo cruciaal, omdat ze ons laten zien wat Gods methode is om het probleem van geestelijke eigenzinnigheid op te lossen, en die is de verkondiging van de volheid van Zijn Zoon. In deze tijd zijn talloze christenen afgetrokken van de eenvoudige toewijding aan Christus, zodat ze weinig ervaren van de volheid van

leven die er in Hem is. De oplossing is voor de moderne christen dezelfde als voor de gelovige in de eerste eeuw. De volheid van Christus moet naar voren worden gebracht, zodat al het andere zijn bekoring verliest in het licht van Zijn heerlijke persoon.

De plaats van openbaring

Zodra de ark in de tent op de berg Sion was neergezet, ging David naar binnen en aanbad de Here daar voortdurend (Ps. 15:1). Toen hij daar voor de ark in de tegenwoordigheid van de Here zat, gaf God hem inzicht over Zijn Zoon, de Here Jezus Christus en Zijn koninkrijk, waarvan dat van David een voorafschaduwing was. David was niet alleen de koning van Israël, maar tevens een profeet en daarom openbaarde God hem de grotere heerlijkheid van het koninkrijk van Zijn Zoon (Hand. 2:30).

Veel van die openbaring vinden we in de verschillende psalmen die David componeerde terwijl hij in de tegenwoordigheid van God verkeerde op de berg Sion. Het is frappant dat veel van deze psalmen specifieke details bevatten met betrekking tot “het lijden van Christus en de heerlijkheid daarna” (1 Pet. 1:11). God gaf David inzicht in de persoon van de Messias en Zijn verzoenend sterven voor de wereld. De dood van de Messias (Ps. 22), Zijn opstanding (Ps. 16) en zelfs Zijn hemelvaart en zitten aan de rechterhand van de Vader (Ps. 110) werden aan David getoond toen hij daar voor de ark in aanbidding was.

In veel van die psalmen wordt Sion voorgesteld als een type van het Messiaanse koninkrijk. In de tweede psalm bijvoorbeeld, zien we hoe God Zijn koning stelt over Sion, de heilige berg, vanwaar Hij over al Zijn vijanden regeert (Ps. 2:6). Van daaruit brengt God alle volken van de wereld onder de heerschappij van Zijn Zoon (2:8). Zo was Davids eigen regering over alle volkeren der aarde vanuit de berg Sion een voorafschaduwing van de Messias' eigen eeuwige heerschappij. Zoals David als koning op de heilige berg gezeten was en van daaruit al zijn vijanden aan zich onderwierp, zo zit de opgevaren Heer der heerlijkheid in het ware Sion Gods, terwijl al Zijn vijanden gemaakt worden tot een voetbank voor Zijn voeten (Ps. 110:1). Terwijl hij in aanbidding voor God was, begon David te begrijpen dat God Sion ging maken tot “een vreugde voor de ganse aarde”, tot “de stad van de grote Koning” (Ps. 48:3).

Maar het was vooral zijn openbaring over de Messias zelf die de psalmen die in deze periode geschreven zijn, onderscheidt. Het hoeft ons niet te verwonderen dat God hem zulke heldere bijzonderheden openbaarde

over het leven, de dood en de opstanding van de Here Jezus. Hij kwam voor het aangezicht des Heren, vóór het getuigenis en werd daardoor in staat gesteld Gods voornemen met betrekking tot Zijn grote Zoon duidelijk te zien. Zulke informatie komt niet onmiddellijk bij ons op als we het over bijbelse profetie hebben. Wij associëren gebeurtenissen in het Midden-Oosten of voorspellingen van komende rampen op aarde meer met profetie. Toch is dat helemaal niet de nieuwtestamentische gedachte over profetie. Hoewel het waar is dat oudtestamentische profetie voorspellend van aard was, is dat in wezen niet het geval met nieuwtestamentische profetie. De profeten van het Oude Testament voorzagen “het lijden van Christus en de heerlijkheid daarna”, maar de profetie van het Nieuwe Testament was niet beslist voorspellend (hoewel er wel zulke elementen in voorkwamen), maar alleen verklarend. Het verklaarde de persoon van Christus op basis van deze oudtestamentische voorzeggingen (1 Pet. 1:11). De nieuwtestamentische profetie toont het getuigenis van Jezus in wie alle profetieën van het Oude Testament hun vervulling vinden. De belangrijkste definitie van nieuwtestamentische profetie vinden we in de ope-ningsverzen van de Hebreeënbrief (Hebr. 1:1-3). Dit gedeelte toont duidelijk de twee grote tijdperken waarin God tot het menselijk geslacht gesproken heeft; eerst door de profeten van het Oude Testament, “die vele malen en op vele wijzen” gesproken hebben, en tenslotte in de Zoon, Zijn laatste Woord, door wie God Zich ten volle heeft geopenbaard. God heeft niets meer tegen het mensdom te zeggen, omdat Hij alles al in de Zoon gezegd heeft, die de volledige afdruk van Zijn wezen is. Dit is strikt genomen nieuwtestamentische profetie, die ons de Zoon verklaart als degene in wie alle uitspraken van de profeten hun uiteindelijke vervulling vinden.

Wat een wereld van openbaring opent zich voor ons als de geest der profetie Gods getuigenis aan ons hart verklaart! (zie ook Op. 19:10: “Want het getuigenis van Jezus is de geest der profetie”). Zelfs de bijbel zelf is een gesloten boek totdat we die lezen met het getuigenis vóór ons. Terwijl we voor die tijd slechts principes en voorschriften lazen, opent de heilige Geest onze ogen om slechts één ding te zien – de openbaring van Jezus Christus. We zijn voor altijd verlost van de neiging om teksten te zoeken die onze eigen inzichten ondersteunen en in plaats daarvan beginnen we de Zoon te zien zoals de heilige Geest Hem ons toont. Op deze wijze behoorden we altijd de Schrift te lezen. De Farizeeën waren experts in bijbelkennis, maar toen de Here Jezus verscheen, herkenden ze Hem niet. Bijbelkennis alleen garandeert niet dat we het getuigenis kennen. Het is eerder een zaak van openbaring – onze ogen moeten geopend worden om

de Zoon te aanschouwen, want dat is de enige manier om een juist inzicht in de Schrift te krijgen.

Dat was de betekenis van Davids tent op de berg Sion. Maar de werkelijke betekenis was niet gelegen in wat het voor hem alleen betekende, maar in wat het zou gaan betekenen voor de komende geslachten. Wat die man zag en begreep in zijn tent, terwijl hij voor de ark aanbad, was slechts een voorsmaak van wat de ervaring van alle kinderen Gods zou worden in de tijd van het Nieuwe Verbond. Een korte tijd mocht David, daar op de berg Sion, iets ervaren van de werkelijkheid van het nieuwtestamentische leven, niet alleen voor zichzelf, maar als een voorafschaduwning van wat eens de ervaring zou zijn van de gehele gemeente.

De tabernakel van David

Deze hele periode waarin de ark op de berg Sion bleef, wordt er in de Schrift gesproken over “de tent van David” (Eng. vert.: de tabernakel). Helaas duurde het maar kort en toen hij stierf en Salomo, zijn zoon, de troon besteeg, werd de ark uit de tent van David gehaald en in de prachtige tempel geplaatst die Salomo op de berg Moria gebouwd had. Daar zou hij voortaan blijven, achter het voorhangsel in het heilige der heiligen, waar alleen de hogepriester hem eens per jaar zag. De tempel leek in wezen op de tabernakel met zijn drie stadia van aanbidding, alleen verfraaid door prachtige gebouwen die Salomo had opgericht. Toen de tempel eenmaal klaar was, verbleekte de tent van David in vergelijking met de heerlijkheid van dat huis. Het was de tempel die het nationale symbool zou worden van Gods aanwezigheid temidden van Zijn volk. De korte periode waarin David de ark in een tent op de berg Sion had, zou men zich nauwelijks meer herinneren in het licht van dat heerlijke huis dat op de berg Moria stond en waar het volk naartoe kwam om de Here te aanbidden.

Na eeuwenlang in Jeruzalem gestaan te hebben, werd de tempel uiteindelijk verwoest als gevolg van de ongehoorzaamheid van de stam Juda. De profeten hadden het volk herhaaldelijk gewaarschuwd dat God de tempel zou verwoesten en het volk uit het land zou wegvoeren als ze hun wegen niet beterden. Dit werd natuurlijk vervuld toen de koning van Babel zowel de tempel als de stad verwoestte en vele van de zonen van Juda naar Babylon wegvoerde, waar ze zeventig jaar zouden blijven (Jer. 25:11-12).

Toch spraken diezelfde profeten ook over een tijd waarin het volk naar Jeruzalem terug zou keren en de verwoeste tempel van Salomo zou herbouwen. Het lag voor de hand dat Juda het nationale symbool van

Gods tegenwoordigheid weer herbouwd wilde zien, zodat ze opnieuw in het land hunner vaders konden wonen. Na zeventig jaar, de tijd die de profeten genoemd hadden, keerde het volk terug naar het land, om Gods huis te herbouwen.

Terwijl de profeten spraken van een uiteindelijke herbouw van de tempel, spraken anderen, vreemd genoeg, van een tijd waarin God daadwerkelijk de lang vergeten tent (tabernakel) van David zou herbouwen (Am. 9:11-12. NBG “de vervallen hut”). Dit is ongelofelijk, speciaal gezien het feit dat Davids tent al lang verdwenen was en vervangen door de heerlijkheid van Salomo’s tempel. Zou God datgene herbouwen wat slechts een tijdelijk intermezzo was in de geschiedenis van Zijn woonplaats onder Zijn volk?

De profeet Amos profeteerde het duidelijkst over het herstel van Davids tent. Hij sprak over de dag dat God “de vervallen hut weer zal oprichten, haar scheuren dicht en wat daarvan is ingestort, overeind zetten en haar herbouwen als in de dagen van ouds”, met als gevolg dat “zij de rest van Edom beërven en van al de volken over wie Zijn naam is uitgeroepen”. Eeuwenlang nadat Amos dit woord gesproken had debatteerden de Joden heftig over de juiste betekenis ervan. Sprak Amos over een tijd dat God letterlijk de tent van David weer zou herstellen, zodat die opnieuw op de berg Sion zou staan met daarin de ark van het verbond? Als dat zo was kon dat alleen betekenen dat de oudtestamentische ordening ontmanteld zou worden, aangezien de ark in het heilige der heiligen thuis hoorde. Een tempel zou niet meer nodig zijn als de heerlijkheid van Israël terug zou keren tot de eenvoudige tent van David. De meeste Joodse commentatoren beschouwden de woorden van Amos als een voorzegging van het Messiaanse tijdperk, vooral van het uiteindelijke herstel van de Joodse heerschappij over de heidenen (zoals dat tijdens Davids regering het geval was). Dat was de algemene opvatting, ook nog in de eerste eeuw, zelfs toen Israël onder het Romeinse juk leefde. Woorden zoals deze van Amos moedigden het volk aan vooruit te zien naar de tijd dat God de Romeinen zou verpletteren en het Joodse volk tot hoofd der natiën zou maken.

Ook al begreep de meerderheid van het Joodse volk dat de profetie van Amos betrekking had op de tijd van de Messias, de werkelijke betekenis daarvan zou pas ten volle gerealiseerd worden in de nieuwtestamentische gemeente. Zoals van alle profetieën die betrekking hadden op het Messiaanse tijdperk, zag de eerste gemeente de vervulling van deze woorden in dat wat God op dat moment aan het doen was in het lichaam van Christus (Ef. 2:14-16). De gemeente beschouwde deze profetie zeker niet

als een voorspelling van de uiteindelijke Joodse overhand over de heidenwereld. Toch werden deze woorden van Amos niet onmiddellijk begrepen, zelfs niet door de apostelen van Jezus Christus zelf. Er moest eerst een unieke crisis onder hen komen, voordat de woorden van deze profetie naar voren zouden komen en ten volle begrepen worden.

Die crisis was uiteraard de discussie over hoe er gehandeld moest worden met de toenemende aantallen bekeerlingen uit de heidenen die de gemeente binnenkwamen door de prediking van het evangelie. De twee belangrijkste partijen waren aan de ene kant de Joden uit de Farizeeën die het evangelie aanvaard hadden, maar ten volle hun vroegere relatie met het jodendom in stand bleven houden, en aan de andere kant de apostel Paulus, het uitverkoren werktuig om het evangelie aan de heidenwereld te brengen. De Joden uit Jeruzalem eisten dat deze heidense bekeerlingen besneden zouden worden en de wet van Mozes zouden houden (dus Joods zouden worden) voordat ze volledig in de gemeente aanvaard konden worden. Zowel Petrus als Paulus gingen daar met alle kracht tegenin en ze toonden beiden aan dat God de heidenen volledig aanvaard had op basis van geloof in Jezus Christus alleen. De discussie werd steeds heviger, totdat men besloot een speciale conferentie in Jeruzalem te beleggen om het probleem op te lossen (Hand. 15:2).

Paulus en Barnabas gingen naar Jeruzalem en kwamen samen met de apostelen bij elkaar om de kwestie te bespreken. De eerste spreker was de apostel Petrus, die verhaalde wat God door hem gedaan had in het huis van Cornelius. Daar God deze heidenen ten volle aanvaard had op grond van hun geloof alleen, spoorde Petrus de broeders aan om de heidenen te aanvaarden als volle deelgenoten van het evangelie, evenals de Joden (15:6-11). Daarna spraken Barnabas en Paulus en verhaalden de bijzonderheden van hun eerste zendingsreis en hoe God hen gebruikt had om de gemeenten van de heidenen te stichten.

Terwijl Petrus, Barnabas en Paulus de broeders toespraken, zat onder hen iemand zorgvuldig te overwegen wat er gezegd werd. Voor Jacobus, de broer van onze Here, kon deze vraag wat te doen met de heidenen die tot geloof gekomen waren, slechts opgelost worden door een nieuw inzicht in de uitspraken van de profeten. Terwijl de anderen spraken, was de hele tijd de grote profetie uit Amos in zijn gedachten. Toen de spreker klaar was, sprak Jacobus het slotwoord van deze conferentie. Door zijn woord werd de gedachte van de Geest over dit kritieke punt van de heidenen in de gemeente Gods uitgesproken en kwam de gemeente tot een gemeenschappelijk standpunt in deze kwestie.

Terwijl hij bevestigde wat al door Petrus gezegd was, herinnerde Jacobus de broeders eraan dat de toelating van de heidenen tot het koninkrijk van David niet onvoorzien was, maar reeds tevoren door de profeet Amos aangekondigd. De kern van deze belangrijke profetie was het woord dat God de vervallen hut van David weer zou oprichten, “opdat het overige deel der mensen de Here zoeken, en alle heidenen, over welke mijn naam is uitgeroepen, spreekt de Here, die deze dingen doet, welke van eeuwigheid bekend zijn” (Hand. 15:16-18). Dit hoefde niet te wachten tot een toekomstig duizendjarig rijk, als Israël opnieuw het hoofd der natiën zou zijn, maar had te maken met de komst van de Messias, die een volk uit de heidenen zou roepen en hen door het evangelie, samen met de kinderen Israëls, de volledige rechten van het zoonschap zou geven.

Deze profetie van Amos was niets minder dan de voorzegging dat eens Jood zowel als heiden op dezelfde wijze door Christus de toegang zou hebben tot Gods tegenwoordigheid (Ef. 2:18). Het kondigde de schepping van die “nieuwe mens” aan, bestaande uit Jood én heiden, in Christus verenigd aan het kruis. Dit hield in dat de heidenen niet beschouwd konden worden als tweederangs burgers, “maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods” waren (Ef. 2:19). In de herbouwde tent van David hebben allen op dezelfde wijze toegang tot de goddelijke tegenwoordigheid, door Jezus Christus en het werk van het kruis (Ef. 2:14-16).

“Maar gij zijt genaderd tot de berg Sion”

In de Hebreeënbrief vinden we de werkelijke betekenis van de tent van David. “Maar gij zijt genaderd tot de berg Sion, tot de stad van de levende God, het hemelse Jeruzalem, en tot tienduizendtallen van engelen, en tot een feestelijke en plechtige vergadering van eerstgeborenen, die ingeschreven zijn in de hemelen, en tot God, de Rechter over allen, en tot de geesten der rechtvaardigen, die de voleinding bereikt hebben, en tot Jezus, de middelaar van een nieuw verbond, en tot het bloed der besprenging, dat krachtiger spreekt dan Abel” (Hebr. 12:22-25).

Dit is het feestelijke Sion, waar de ark openlijk tentoongesteld is en het volk van God vergaderd is in feestgewaad. Het is de gemeente van de eerstgeborenen, die door geloof in de Eerstgeborene van God, in de hemelse stad uitgenodigd zijn, om te delen in de vreugde van de overwinning van de ware David. Het is niet zomaar een Joodse stad, want de heidenen zijn nu ook toegelaten vanwege “het bloed der besprenging, dat krachtiger spreekt dan Abel”.

En zo is dat wat David als enkeling ervoer op de berg Sion, nu de ervaring van alle kinderen Gods door de Here Jezus Christus. Zoals David in de tent kan nu de gemeente rechtstreeks in de tegenwoordigheid van God komen, zonder door voorhangsels heen te gaan of verschillende fasen van eredienst te doorlopen (Hebr. 10:19). En ze is evenals David niet alleen bevoorrecht om in Zijn tegenwoordigheid binnen te gaan, maar ook om daar voortdurend te verblijven. Iedere gelovige is nu een priester en koning door Zijn bloed en mag het heilige der heiligen binnengaan en de heerlijkheid des Heren aanschouwen zoals David. Het is het voorrecht van iedereen die tot God komt door het evangelie. Nu is de tent van David niet slechts de ervaring van één enkel mens, maar van een volk, een lichaam, dat Sion tot de ware woonplaats van God gemaakt heeft (Op. 14:1).

einde